

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/67/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414213506
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6414213506.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov Mgr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu: BL PLUS, s.r.o., so sídlom Preňčov 177, 969 73 Preňčov, IČO: 50 798 243, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o zaplatenie 593,01 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 12C/194/2014 - 73 zo dňa 31. októbra 2017 ako súdu prvej inštancie, takt

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 593,01 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 593,01 € od 24. 11. 2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia p o t v r d z u j e.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku o nároku na náhradu trov konania mení tak, že žalovaný j e p o v i n n ý nahradíť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.
- III. Žalovaný j e p o v i n n ý nahradíť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 593,01 € od 22. 11. 2014 do 23. 11. 2014 (prvý výrok), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť pôvodnej žalobkyni Márii Cibiriovej, nar. 07. 09. 1941, bytom Veľká Lehota 443 sumu 593,01 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 593,01 € od 24. 11. 2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok) a priznal pôvodnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (tretí výrok).

2. Pôvodná žalobkyňa sa pôvodne žalobou domáhala zaplatenia sumy 593,01 € titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného na jej úkor, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 593,01 € od 22. 11. 2014 do zaplatenia. Žalobkyňa na súdnom pojednávaní konanom dňa 31. 10. 2017 vzala žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 593,01 € od 22.11.2014 do 23.11.2014 späť, súd prvej inštancie preto konanie v tejto časti v súlade s § 145 ods. 2 C. s. p. zastavil.

3. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že pôvodná žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 26. 05. 2011 zmluvu o úvere č. 609500412, na základe ktorej poskytol žalovaný pôvodnej žalobkyni sumu 400,- €, ktorú sa žalobkyňa zaviazala vrátiť zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 392,- €, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 792,- € v 12 mesačných splátkach po 66,- € počnúc dňom

05. 07. 2011. V zmluve je vyznačené, že dané peňažné prostriedky boli žalobkyni poskytnuté za účelom výkonu povolania. Podľa prehľadu splátok poukázaných pôvodnou žalobkyňou žalovanému, žalobkyňa na úver zaplatila dňa 16. 12. 2011 sumu 993,01 €. Žalobkyňa výzvou zo dňa 18. 11. 2014 vyzvala žalovaného na zaplatenie sumy 593,01 € titulom bezdôvodného obohatenia do 21. 11. 2014. Výzva bola žalovanému doručená dňa 21. 11. 2014.

4. Z výpovede žalobkyne súd prvej inštancie zistil, že v lete roku 2014 jej dcéra poradila, že by mohla riešiť otázku bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo v prípade tohto úveru. Potom ako jej to dcéra poradila, navštívila právneho zástupcu.

5. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 Občianskeho zákonníka a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Z obsahu zmluvy vyplýva, že žalovaný pri jej uzatváraní ako veriteľ poskytol úver v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Súd prvej inštancie ustálil, že napriek označeniu v zmluve o úvere, že pôvodnej žalobkyni bol úver poskytnutý za účelom výkonu povolania, tomu tak nebolo a v skutočnosti jej bol poskytnutý ako spotrebiteľke, pretože v čase uzatvorenia zmluvy mala takmer 70 rokov a bola na starobnom dôchodku. Žalovaný teda dostatočne nepreukázal, že úver bol poskytnutý na výkon povolania dlžníka (žalobkyne). Zmluva o úvere je tzv. typovou alebo formulárovou zmluvou, vyhotovenou pre širší neurčený okruh spotrebiteľov s minimálnou možnosťou spotrebiteľa zasiahnuť do obsahu zmluvy alebo obchodných podmienok a tak podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Žalovaným nepreukázané dojednanie o voľbe režimu Obchodného zákonníka, ktoré by malo byť zakotvené vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru (ďalej aj „VPPÚ“), ktoré žalovaný súdu prvej inštancie nepredložil, by bolo podľa názoru súdu prvej inštancie pre rozpor s ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné a predstavovalo by neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá by spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko režim Obchodného zákonníka je pre spotrebiteľa nevýhodnejší a takéto zmluvné dojednanie by predstavovalo odchýlku od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Žalovaná teda pri uzatváraní a plnení zmlúv nekonala v rámci predmetu obchodnej činnosti, či inej podnikateľskej činnosti a žalovaný ako veriteľ poskytol úver v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

6. Súd prvej inštancie právny vzťah medzi stranami sporu posúdil ako zmluvu o pôžičke podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka a nie ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pretože poskytnutie peňažných prostriedkov bolo medzi účastníkmi dohodnuté bezúročne, pričom jednou z podstatných náležitostí zmluvy o úvere je dohoda o úrokoch. Bezúročná zmluva o úvere je pojmovo vylúčená. Zmluva o pôžičke je odplatnou zmluvou len za predpokladu, že sa tak strany dohodli. Podľa súdu prvej inštancie odplata pri peňažnej pôžičke môže spočívať len v dohode o úrokoch a nie v dohode o poplatku za jej poskytnutie. Ak si zmluvné strany takéto záväzok dojednali, tak je toto zmluvné dojednanie absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka a z takéhoto absolútne neplatného právneho úkonu nemôžu dotknutému účastníkovi právneho úkonu vzniknúť žiadne práva či povinnosti.

7. Preskúmaním obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd prvej inštancie taktiež zistil, že neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. a), f), i), j), k a y) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z.z.“), a to druh spotrebiteľského úveru; dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru; ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť; termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto sa spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni na základe zmluvy o úvere č. 609500412 v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný nadobudol rozdiel medzi sumou, ktorú pôvodná žalobkyňa za poskytnutý úver zaplatila a sumou, ktorá jej bola zo strany žalovaného poskytnutá, na základe neplatného právneho úkonu, resp. bez právneho dôvodu. Rozdiel 593,01 € (993,01 € - 400,- €), teda predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného.

9. K žalovaným vznesenej námietke premlčania práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie uviedol, že toto právo nie je premlčané v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka plynúcej odo dňa, keď sa žalobkyňa dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, nakoľko podľa súdu prvej inštancie sa žalobkyňa o tom dozvedela až v lete roku 2014, čo mal preukázané z jej výpovede. Ku dňu podania žaloby (24. 11. 2014) teda subjektívna dvojročná premlčacia doba neuplynula.

10. Súd prvej inštancie mal za to, že k premlčaniu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia nedošlo ani v objektívnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko úver žalobkyňa zaplatila jednorazovou úhradou vo výške 993,01 € dňa 16. 12. 2011, teda ku dňu podania žaloby (24. 11. 2014) ani táto premlčacia doba neuplynula. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčané nie je.

11. Pokiaľ ide o žalobkyňou uplatnený úrok z omeškania, žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením svojho splatného peňažného záväzku. Súd prvej inštancie priznal žalobkyňi ňou po čiastočnom späťvzati žaloby uplatnený úrok z omeškania zo žalovanej sumy 593,01 € od 24. 11. 2014 (podania žaloby) do zaplatenia vo výške 8,05 % s poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej aj „nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z.“) a prechodné ustanovenie § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

12. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), nakoľko žalobkyňa mala plný úspech vo veci, pokiaľ ide o žalovanú istinu, neúspešná bola len v časti jej uplatneného príslušenstva, v ktorej súd v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby konanie zastavil.

13. Proti druhému výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a písm. h) C. s. p., t.j. z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivý proces) videl žalovaný v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, súd prvej inštancie iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu a nevysporiadal sa s argumentáciou žalovaného, odôvodnenie rozhodnutia je nedostatočné a nepresvedčivé, nevysporiadalo sa so špecifickými námietkami strany sporu, čím došlo k odňatiu možnosti strany sporu náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov.

15. Podľa žalovaného žalobkyňa nemala v zmysle zmlúv o úvere postavenie spotrebiteľa, nakoľko zmluvy uzavrela so žalovaným podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, jedná sa teda o absolútny obchod a navyše v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka sa zmluvné strany dohodli, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Na daný právny vzťah preto podľa neho nemožno aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch.

16. Žalovaný mal taktiež za to, že na predmetnú zmluvu o úvere sa nevzťahuje ani zákon č. 129/2010 Z.z., preto podľa tohto zákona spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania a v zmluve je uvedené, že úver bol poskytnutý žalobkyňi na výkon povolania. Zmluva je dôkazom o tejto skutočnosti. Je preto bezpredmetné skúmať, či zmluva obsahuje obligatórne náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Od žalovaného, ktorý uzatvára množstvo zmlúv o úvere nemožno spravodlivo požadovať, aby preveroval, na aký účel klient úver skutočne použil. Navyše je právne irelevantné, na aký účel žalobkyňa úver skutočne použila, dôležité je len to, na aký účel bol úver poskytnutý. Dôkazné bremeno o poskytnutí úveru na iný účel ako uvedený v zmluve zaťažuje žalobkyňu. Relevantným dôkazom pritom nie je len tvrdenie žalobkyne, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, pretože bola v čase uzavretia zmluvy starobnou dôchodkyňou. Takéto

tvrdenie je neopodstatnené, pretože ani Zákonník práce, ani iné právne predpisy nezakazujú pracovať ľuďom v dôchodkovom veku, teda žalobkyňa mohla využiť poskytnutý úver na výkon povolania. Žalovaný s odbornou starostlivosťou s prihliadnutím na dobu, výšku úveru, príjem spotrebiteľa a účel poskytnutého úveru uzatvoril zmluvu o úvere a oboznámil žalobkyňu s jej jednotlivými ustanoveniami. Napriek tomu žalovaný v odvolaní zároveň uviedol, že oblasť jeho predmetu podnikania je charakterizovaná ako rýchle „pôžičky“, kde nie je žiaden čas na preukazovanie pravdivosti zmluvných vyhlásení klientov.

17. Žalovaný tiež poukázal na to, že je potrebné pri výklade pojmu spotrebiteľ chrániť dobrú vieru dodávateľa (žalovaného). Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto dovoliť toho, že mala postavenie spotrebiteľa (poukázal na rozhodnutie ESD C-464/01 vo veci Johann Gruber vs. Bay Wa AG). Obdobne ak spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva (poukázal na rozhodnutie Bundesgerichtshof, SRN, 22. 12. 2004, VIII ZR 91/04).

18. Žalovaný v odvolaní podporne trval aj na tom, že právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčané, nakoľko subjektívna dvojiročná premlčacia doba začala plynúť dňom 16. 12. 2011 (dňom zaplatenia splátky v sume 993,01 €) a uplynula dňa 16. 12. 2013, pretože od úhrady nad rámec istiny mala žalobkyňa vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Žalovaný pritom vychádzal z toho, že už zverejnením zákona č. 129/2010 Z.z. v Zbierke zákonov SR platí domnienka, že sa stal známy každému, koho sa týka, a teda už v čase uzatvorenia zmluvy žalobkyňa vedela, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov (aj keď záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov sám žalovaný popiera), napriek tomu poukázala sumu nad rámec istiny. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Žalovaný na podporu tohto názoru poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27. 04. 2016, resp. sp. zn. 5Co/351/2016 zo dňa 17. 05. 2017.

19. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. K odvolaniu žalovaný pripojil zmluvu o úvere bez VPPÚ spolu so žiadosťou o úver obsahujúcou údaje o pomeroch žalobkyne (č. l. 111 a 112 spisu).

21. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Stotožnila sa s posúdením zmluvy súdom prvej inštancie ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľský charakter zmluvy vzhľadom na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach nepovažovala za sporný. Zmluva je formulárová, spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Žalobkyňa zároveň objektívne nevykonávala také povolanie, ktoré by vyžadovalo financovanie z jej vlastných zdrojov získaných takýmto spôsobom, pričom opak nebol žalovaným preukázaný. Žalobkyňa považovala tvrdenie žalovaného, že zmluva uzatvorená s ňou nie je spotrebiteľskou a zákon o spotrebiteľských úveroch sa na ňu nevzťahuje za zavádzajúce a účelové. Zdôraznila, že je bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snaha označiť povinného ako podnikateľský subjekt a ak to nie je možné (v prípade ak povinný nemá živnostenské oprávnenie) účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa poukázala na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22. Ďalej mala žalobkyňa za to, že nakoľko zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov vzhľadom na jej chýbajúce zákonné náležitosti, bezdôvodné obohatenie žalovaného spočíva v prijatí odplaty od žalobkyne bez právneho dôvodu. Podľa jej názoru ak by sa aj súd nestotožnil s nutnosťou aplikovania zákona o spotrebiteľských úveroch na predmetný zmluvný vzťah, tak postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa preukázateľne vyplýva z ustanovení Občianskeho zákonníka, a teda uplatnený nárok

zodpovedajúci bezdôvodnému obohateniu by bol aj v takomto prípade odôvodnený s poukazom na rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ.

23. Ohľadne nepremlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. Zn. 33Odo/306/2005 zo dňa 27. 03. 2007, v zmysle ktorého sa pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia vyžaduje skutočná, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, obdobný záver v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 121/2009 zo dňa 23. 02. 2011. Taktiež poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, medzi nimi aj na rozsudok sp. zn. 17Co/1008/2014 zo dňa 24. 02. 2016, kde sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu okrem iného uvádza, že za preukázaný možno mať začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od 25. 01. 2014, teda od prvej porady navrhovateľky s advokátom. Podľa žalobkyne by bolo absurdné, aby platila niečo, čo vie, že je nezákonné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane príjemcu. To, že platila, svedčí skôr o tom, že bola presvedčená o tom, že adresát má nárok na plnenie. Je nelogické platiť niekomu dobrovoľne bezdôvodné obohatenie.

24. Žalobkyňa mala napokon za to, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozsudku riadne vysporiadal so všetkými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie, poukázal na príslušnú právnu úpravu, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a zároveň poučil strany o prípustnosti opravných prostriedkov. Žalobkyňa preto považovala argumentáciu žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia za účelovú a bezpredmetnú.

25. Žalovaný v replike k tomuto vyjadreniu v podstate trval na svojej argumentácii v odvolaní. Podporne ohľadne premlčania nároku žalobcu uviedol, že tvrdenie právneho zástupcu žalobkyne, že sa táto o bezdôvodnom obohatení dozvedela od svojho právneho zástupcu, považoval žalovaný za účelové, nakoľko uzatváranie spotrebiteľských úverov a tiež aj okolnosti neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách boli medializované v tlači a to po dobu niekoľkých rokov a z toho dôvodu žalobkyňa mala možnosť tieto poznatky nadobudnúť už v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

26. Žalobkyňa v duplike v podstate trvala na svojej argumentácii uvedenej vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného. K žalovaným uvádzanému princípu ignorantia iuris non excusat - neznalosť zákona neospravedlňuje poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16. 1. 2013, podľa ktorého princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany spotrebiteľa. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: „...Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“ Z uvedeného rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že princíp ochrany spotrebiteľa, spočívajúci v ochrane slabšej strany, je dôležitejší ako princíp neznalosť práva neospravedlňuje. Je evidentné, že od spotrebiteľa nemožno legitímne očakávať právne posúdenie situácie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, prípadne vzniknutého bezdôvodného obohatenia na základe takejto zmluvy. Z uvedených dôvodov mala žalobkyňa za to, že argumentácia žalovaného o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby nemôže obstať.

27. Konanie pred súdom prvej inštancie sa začalo dňa 24. 11. 2014 za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O. s. p.“) a pokračovalo aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie rešpektujúc ustanovenie § 470 ods. 1, 2 C. s. p., podľa ktorého sa nový procesnoprávny predpis použije aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti s tým, že právne účinky úkonov uskutočnených pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona zostávajú zachované, prejednal a rozhodol vec už podľa ustanovení C. s. p. Odvolanie žalovaného bolo podané na súd prvej inštancie už za účinnosti Civilného sporového poriadku dňa 08. 12. 2017. Odvolací súd

funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C. s. p. pri prejednaní odvolania preto aplikuje v zmysle príkazu § 470 ods. 1 C. s. p. ustanovenia tohto zákona.

28. V priebehu odvolacieho konania dňa 09. 06. 2018 navrhla žalobkyňa zmenu strany sporu na strane žalobcu, nakoľko zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21. 05. 2018 došlo k postúpeniu pohľadávky s prísl., ktorá je predmetom tohto konania na spoločnosť BL PLUS s. r. o., IČO: 50 798 243. Táto spoločnosť vyslovila so vstupom do konania namiesto pôvodnej žalobkyne súhlas. Odvolací súd uznesením č. k. 17Co/67/2018 - 172 zo dňa 15. 08. 2018 pripustil vstup danej spoločnosti do konania namiesto pôvodnej žalobkyne Márie Cibiriovej. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 07.09.2018. V zmysle § 80 ods. 3 C. s. p. nový žalobca prijal stav konania ku dňu jeho vstupu.

29. Krajský súd, ako súd odvolací preskúmal vec len v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p., z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich podľa § 380 ods. 2 C. s. p. v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, prvý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej je vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

30. Odvolací súd na zdôraznenie vecnej správnosti prvého výroku napadnutého rozsudku, reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu udáva, že súd prvej inštancie svojim procesným postupom neznemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by bolo došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie nemá inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

31. Odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

32. Odvolací súd má za to, že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. 06. 2016 dospela súdna prax k záveru, že „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“ (pozri stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté na jeho rokovaní dňa 03. 12. 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod publikačným č. 2/2016); z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku mohlo dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo možné vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých súd v konkrétnej veci rozhodol. Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania žalobcu dospel odvolací súd k názoru, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore nezaťažil svoje konanie vytýkanou vadou; z odôvodnenia napadnutého rozsudku sú zrejmé skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnené a preskúmateľné, preto ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. nebol uplatnený dôvodne. Napokon žalovaný v odvolaní so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie nesúhlasí a vznáša voči nim námietky. Ak by napadnuté rozhodnutie tieto náležitosti neobsahovalo, žalovaný by nemohol uplatniť odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p.

33. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, keď právne posúdil zmluvné vzťahy založené formálne označenou zmluvou o úvere medzi žalobkyňou (dlžníčkou) a žalovaným (veriteľom) ako spotrebiteľský právny vzťah spotrebiteľky (fyzickej osoby) a dodávateľa v zmysle § 52 Občianskeho

zákonníka sú správne. Forma zmluvy na predtlačenom formulári potvrdzuje skutočnosť, že bola uzatváraná bez hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, z postavenia zmluvne nadriadeného subjektu voči subjektu podriadenému, t.j. z postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi, čo je typické pre spotrebiteľské zmluvy. Na tom nič nemení ani prípadná formulárová dohoda zmluvných strán v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka zakomponovaná do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ktoré ako správne poznamenal súd prvej inštancie v súdnom konaní ani neboli predložené), aj pri ich náležitej inkorporácii ako súčasť zmluvy o úvere, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, nakoľko takúto dohodu prinášajúcu zhoršenie zmluvného postavenia spotrebiteľa nemohol spotrebiteľ v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka platne uzavrieť (jeho postavenie v zmluvnom vzťahu dohoda podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka zhoršuje v tom, že ak by takáto dohoda nebola uzavretá, mal by postavenie spotrebiteľa a jeho práva a povinnosti zo zmlúv by sa spravovali pre neho priaznivejšími ustanoveniami Občianskeho zákonníka, o čo by takouto dohodou prišiel). Aj v prípade absolútnych obchodov má v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka prednosť pri spotrebiteľských vzťahoch aplikácia Občianskeho zákonníka pred Obchodným zákonníkom. Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa teda jednalo o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka.

34. Postaveniu pôvodnej žalobkyne ako spotrebiteľky svedčí skutočnosť, že v čase uzavretia zmluvy a poskytnutia úveru (pôžičky) už bola starobnou dôchodkyňou takmer vo veku 70 rokov. Na jednej strane žalovaný v odvolaní tvrdí, že konal s odbornou starostlivosťou pri uzatváraní zmluvy, na druhej strane tvrdí, že vzhľadom na predmet jeho podnikania nie je čas na to, aby preveroval vyhlásenia dlžníkov na zmluvách vrátane vyhlásenia o poskytnutí úveru na výkon povolania. K tomu odvolací súd uvádza, že zákon nezabuduje poskytovateľa úveru - veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou pri uzatváraní zmlúv o úvere v závislosti od ich počtu. Aj keď je pravdou, že Zákonník práce, ani iný právny predpis nezakazuje starobnému dôchodcovi pracovať, logicky mala vzniknúť u pracovníka žalovaného, ktorý vyplňal a uzatváral zmluvu v mene žalovaného pochybnosť, či osoba vo veku takmer 70 rokov ešte pracuje a potrebuje úver za účelom výkonu povolania. Pod konanie s odbornou starostlivosťou patrí aj zisťovanie pomerov klienta za účelom posúdenia jeho schopnosti splácať úver. Žalovaný takéto zisťovanie napokon aj urobil, čo vyplýva zo žiadosti o úver na č. I. 112 spisu, kde sa uvádzajú tak príjmy, ako aj výdavky pôvodnej žalobkyne, z ktorej vyplýva, že iný príjem, ako starobný dôchodok žalobkyňa nemala. Prieči sa potom zásade zdravého rozumu, aby vyhlásenie o poskytnutí úveru za účelom výkonu povolania bolo pravdivé. Tieto okolnosti vo svojej vzájomnej súvislosti dostatočne preukazujú, že úver nemohol byť v skutočnosti poskytnutý na výkon povolania pôvodnej žalobkyne. Vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemožno ani konštatovať, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy konal v dobrej viere, že žalovaná nie je spotrebiteľkou. Podporne odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE/70/2010, v zmysle ktorého len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon povolania bez toho, aby bolo vyjasnené, o aké povolanie ide a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti odberateľa uzavretie zmluvy vôbec má, nie je bezpečným preukázaním, že sa nejedná o spotrebiteľský úver.

35. Nakoľko sa ukázalo vyhlásenie o poskytnutí úveru na výkon povolania ako nepravdivé, úver na tento účel v skutočnosti poskytnutý nebol, spadá daná zmluva a ňou založený právny vzťah aj pod režim zákona č. 129/2010 Z.z. Z hľadiska aplikácie daného zákona je nerozhodné, či daná zmluva je zmluvou o pôžičke pre absenciu dohody o úroku, alebo zmluvou o úvere. Tak úver, ako aj pôžička spadajú pod režim zákona č. 129/2010 Z.z. v zmysle § 1 ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

36. Žalovaný v odvolaní nenamietal skutkový záver súdu prvej inštancie o absencii náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., namietal iba, že daný zmluvný vzťah nespadá pod pôsobnosť zákona č. 129/2010 Z.z. Preto odvolací súd súc viazaný odvolacími dôvodmi nepodrobil odvolaciemu prieskumu tento skutkový záver súdu prvej inštancie a z neho vyvodенý právny záver, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

37. Na základe uvedeného pre právne posúdenie veci postačuje záver, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu na základe plnenia bez právneho dôvodu. Charakter spotrebiteľského vzťahu a vznik práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v dôsledku považovania

spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov a plnenia nad rámec istiny úveru sa v dôsledku postúpenia pohľadávky z neho na tretí subjekt, ktorý sám o sebe spotrebiteľom nie je, nemení, pretože pre posúdenie nároku je dôležitá povaha zmluvných strán v čase uzavretia a plnenia spotrebiteľskej zmluvy (§ 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka).

38. Premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v trojročnej objektívnej premlčacej dobe žalovaný v odvolaní nenamietal. Žalovaný namietal premlčanie tohto práva len v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Vychádzal pritom z toho, že dňa 16. 12. 2011 pôvodná žalobkyňa uhradila úver zo zmluvy a plnila nad rámec istiny, preto sa právo premlčalo po 16. 12. 2013 a poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27. 04. 2016, resp. sp. zn. 5Co/351/2016 zo dňa 17. 05. 2017, podľa ktorých vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Táto vedomosť sa v zmysle princípu neznalosť zákona neospravedlňuje predpokladá. K tomu odvolací súd uvádza, že sa s uvedeným názorom a rozhodnutiami nestotožňuje z nasledovných dôvodov:

39. Zverejnením zákona č. 129/2010 Z.z. v Zbierke zákonov SR sa uplatňuje len zásada, že neznalosť zákona neospravedlňuje, z toho však nemožno automaticky vyvodiť, že pôvodná žalobkyňa si bola vedomá aj toho, že na základe tohto zákona sa aplikujú ho na konkrétne okolnosti prípadu považuje úver zo zmluvy uzavretej medzi ňou a žalovaným za bezúročný a bez poplatkov, najmä za situácie, ak je medzi stranami sporu táto skutočnosť sporná, podávajú v súdnom konaní rôzny výklad ustanovení zákona a aplikácia zákona na konkrétne okolnosti prípadu je tak vecou súdu. Predpokladaná znalosť zákona jeho zverejnením v Zbierke zákonov SR, je okolnosťou objektívnou, pretože sa predpokladá u každého účastníka zmluvného vzťahu, na ktorý zákon dopadá, bez ohľadu na konkrétny subjekt. Vedomosť vyžadovaná § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je však vedomosťou subjektívnou, viažucou sa na konkrétny subjekt, nie len vedomosťou založenou na domnienke, predpokladanou, preto sa skutočnosť, kedy sa strana o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil v konaní dokazuje, na rozdiel od znalosti právneho predpisu, ktorá nie je predmetom dokazovania. Ako vyplýva z vyššie uvedených rozhodnutí, na ktoré poukázala žalobkyňa, na začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby nestačí predpokladaná, ale skutočná vedomosť oprávneného. Preto ani možnosť dozvedieť sa o neprijateľných podmienkach používaných v spotrebiteľských zmluvách v masovokomunikačných prostriedkoch nie je pre posúdenie subjektívnej vedomosti žalobcu rozhodujúca, nakoľko v zmysle vyššie uvedenej judikatúry pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby nestačí, že sa oprávnený mohol dozvedieť o bezdôvodnom obohatení, ale že sa o ňom aj skutočne v konkrétnom prípade dozvedel.

40. Podporne odvolací súd taktiež poukazuje na rozhodnutie jednej z najvyšších súdnych autorít - Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16. 1. 2013, podľa ktorého princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany spotrebiteľa.

41. Nie je však všeobecne prijateľný záver bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu, že žalobca sa dozvie o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil až dátumom porady s advokátom, ak je z okolností prípadu zrejmé, že sa o tom dozvedel už skôr, v tomto prípade sa o tom žalobkyňa dozvedela od svojej dcéry v lete 2014, aj keď z dokazovania nevyplývalo, kedy presne sa o tom dozvedela, čo však pre posúdenie námietky premlčania nie je podstatné, keďže žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná ešte v tom istom roku, t.j. dvojročná subjektívna premlčacia doba nemohla uplynúť. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia teda nie je premlčané. Skorší dátum, kedy sa mala žalobkyňa dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jej úkor obohatil, v konaní nebol preukázaný.

42. Žalovaný napokon v odvolaní osobitne nenamietal ani výšku priznaného úroku z omeškania, preto sa odvolací súd súc viazaný odvolacími dôvodmi touto otázkou nezaoberal.

43. Odvolací súd v zmysle § 379 písm. a) C. s. p. preskúmal aj závislý tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku žalobkyne na náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.) nevykonateľným výrokom, v ktorom neuviedol, voči komu má žalobkyňa nárok na náhradu trov konania

(porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/41/2016 zo dňa 25. 05. 2017). Zmena výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania teda súvisí s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentoval tento údaj. Preto odvolací súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť v súčasnosti už novému žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Obsahovo ide o totožné rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 255 C. s. p. V treťom výroku bol preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C. s. p.

44. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že terajšiemu žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože v odvolacom konaní bol žalobca plne úspešný.

45. O výške a prijímateľovi náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

46. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).